

[Steen Folke.]

ring, der gør flere og flere overflødige. Det er baggrunden for Christiania, og det er det, der skaber behovet for Christiania. Christiania er med andre ord et symptom på problemerne i det kapitalistiske samfund, ikke mindst i et krisepreget kapitalistisk samfund, som vi oplever det for øjeblikket, og man løser nu engang ikke disse problemer ved at prøve at udradere symptomet og udradere Christiania.

Under den hysteriske, hvis jeg må tillade mig at karakterisere den sådan, Christiania-debat i april sidste år kunne VS ikke stemme for nogen af de utallige dagsordener, der blev fremsat, heller ikke den dagsorden, som DKP fremsatte, og som jo indebar en afvikling af Christiania snarest muligt efter 1. april 1976. VS mener, at Christiania skal have lov at fortsætte, ikke blot til 1. oktober, men i en årrække.

Christianiternes seje kamp og den voksende forståelse, den har mødt i befolkningen, giver grund til en vis optimisme. Samtidig demonstrerer sagens hidtidige forløb, hvordan et solidt udenomsparlamentarisk arbejde kan ryste et massivt, reaktionært folketingsflertal.

Den bløde løsning, der nu lægges op til, er altså en foreløbig sejr for christianitterne, men det er også en farlig løsning, og jeg mener, det er vigtigt for christianitterne selv og dem, der støtter Christiania, at besinde sig nøje på, hvad der ligger i denne løsning. Der er ingen tvivl om, at det, som de, der nu lægger op til den bløde løsning, i virkeligheden ønsker, er at undgå den konfrontation, som magthaverne ikke kan bære, og i stedet for forsøge at gennemføre nøjagtig den samme afvikling lidt mere gradvis, lidt mere gelinde; det er der grund til at være på vagt over for.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil godt have lov til uden for ordførerrækken at sige et par, forekommer det mig, principielle ting om hele denne debat.

Jeg hørte for nogen tid siden hr. Erhard Jakobsen sige, at han syntes, man havde beskæftiget sig uforholdsmæssigt alt for meget med Christianiaspørgsmålet, og jeg må sige, at jeg for en gangs skyld var enig med hr. Erhard Jakobsen.

Men hvorfor er det gået sådan? Jeg hu-

sker valgmoder rundt omkring i det fynske land, hvor jeg færdes, tilbage i december 1973, hvor der fra forsamlingen blev stillet spørgsmål om, hvornår vi ville fjerne denne skamplet på civilisationen, som hed Christiania. Det var stort set fra folk, der samtidig udtrykte megen begejstring for hr. Erhard Jakobsen, for hr. Glistrup osv., som stillede de spørgsmål.

Jeg svarede tilbage, at jeg bedre ville have kunnet forstå det, hvis de havde spurgt om, hvad vi ville gøre med slumkvartererne i København og i andre store danske provinsbyer, hvad vi ville gøre ved brandfælderne på Nørrebro og Vesterbro osv. Det var ikke de spørgsmål, som kom. Det var spørgsmålene om Christiania, og det var fra, om jeg så må sige, den højre side i Danmark, at man stillede spørgsmålet. Man var mere optaget af de 700 mennesker, som har overtaget et område, som staten havde forladt og ladet ligge øde, end man var optaget af de tragiske vilkår, hvorunder titusinder af mennesker bor i København og i andre store danske byer, tragiske vilkår, som har givet sig udslag både tidligere og senere i ødelæggende brande, hvis lige man ikke har oplevet på Christiania. Derfor synes jeg nok, at når Christiania er kommet til at spille en sådan rolle i debatten, er det i og for sig ikke rimeligt, for dette land har i sandhed større problemer. Men det skyldes unægtelig dem, der sidder til højre i denne sal, og den propaganda, de har ført, at mange af disse større problemer er gledet i baggrunden, negligeres i forhold til spørgsmålet omkring Christiania.

Når man diskuterer med folk, var det store problem i forbindelse med Christiania, som de gang på gang vendte tilbage til, og som hr. Glistrup, hr. Erhard Jakobsen og andre, fra tid til anden hr. Stetter, har fortalt mig om, spørgsmålet om de 900.000 kr., som christianitterne skylder, ca. 1.200-1.300 kr. pr. indbygger derude på Christiania. Der er langt, langt større beløb i dette samfund, som på den ene eller den anden måde undrages samfundet af enkeltpersoner. Vi har lige oplevet en boligspekulant, som blev idømt en bøde på 144.000 kr., hvor anklageren havde forlangt ½ mill. kr. i bøde, og hvor lejerne nu presser på for at få den dom appelleret. Alligevel er man så optaget af disse 900.000 kr., samtidig med at man